

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

שותף עסקי מר אהרן דלפן

אולם שמרתי על קשרים קרובים עם רבותיי מהישיבה, במיוחד עם הרב אריה לייב קרמר. הוא היה האדם שבו נועצתי בעתות צרה, למשל, כאשר אשתי לא הצליחה להרות, והתגלה שהבעיה היא בעצם אצלי.

הגורם לכך היה מה שאירע כשהייתי בסביבות גיל תשע עשרה או עשרים. בשעתו התחילה אצלי נשירת שיער רצינית. מאחר שבקרוב הגברים במשפחתי הייתה תופעה ידועה של התקרחות מוקדמת, אחיותיי החלו לדאוג, "אתה הולך לאבד את כל השיער... אתה תהיה קירח".

אחת מהן איתרה רופא במונטריאול שנתן למטופליו טיפות מסוימות שחוללו פלאות, ואני קיבלתי מרשם לתרופה הזו. גרתי בשעתו בעיר ואל-ד'ור שבפרובינציית קוויבק, מרחק של יותר מחמש מאות ושישים ק"מ ממונטריאול, ולכן לא הקפדתי ללכת לבדיקות שגרתיות התקופתיות כפי שהייתי צריך. במקום זאת, המשכתי לחדש את המרשם שוב ושוב, והוא אכן חולל פלאות - כתוצאה מהשימוש בתרופה פסקה נשירת השיער. אולם, מה שלא ידעתי הוא שאותה תרופה הכילה הורמונים מסוימים שהשפיעו על כל הגוף שלי, והתברר שזו הייתה הסיבה שמנעה מאשתי להיכנס להיריון.

כאשר הרב קרמר שמע את כל הסיפור המצער שלי, הוא אמר לי, "אתה חייב לנסוע לניו יורק ולקבל ברכה מהרבי".

כך עשינו. הרב קרמר סידר עבורנו תור ליחידות, ואנחנו הגענו והסברנו לרבי את הבעיה.

עצתו הייתה שנעבור מהאיזור הכפרי שבו גרנו אל קרבת אחת הערים הגדולות - כמו מונטריאול - שבהן יש מקווה טהרה. המגורים באזור הנידח שבו חיינו אילצו את אשתי לנסוע עשר שעות רק כדי להגיע למקווה, והיה לה מאוד קשה להתמיד בנסיעות הארוכות הללו בקביעות. הוראתו של הרבי הייתה שעלינו לעבור להתגורר במקום שבו נוכל להקפיד היטב על שמירת דיני טהרת המשפחה.

«

גדלתי במונטריאול, שם למדתי בישיבת חב"ד שנוסדה בידי תשעה משלוחי האדמו"ר הקודם מליובאוויטש שהצליחו להימלט מאימי המלחמה באירופה ולהגיע לשנחאי. משם הם עשו את דרכם למונטריאול, ופתחו ישיבה שמנתה כעשרים וחמישה תלמידים - ואני ביניהם.

בשנת תש"א (1941), בעוד מלחמת העולם השנייה בעיצומה, ביקשו מאוד רבותיי מהישיבה לנסוע לאדמו"ר הריי"צ בניו יורק ולהתברך מפיו. הראשון שהצליח להשיג דרכון היה הרב מנחם זאב גרינגלס, והוא הסכים לצרף אליו לנסיעה עוד כמה אנשים. הנסיעה הזו התקיימה בסוף השבוע של חג הפסח, ושני דודים שלי ואני הצטרפנו אל הרב גרינגלס.

כך זכיתי לפגוש את אדמו"ר הריי"צ, וגם את חותנו, הרבי לעתיד. לעולם לא אשכח את החוויה הזו כל עוד רוחי בי, שכן, כאשר אדמו"ר הריי"צ דיבר חשתי כאילו השכינה ניצבת נגדי, שורה על פניו הקדושות. זהו זיכרון מיוחד מאוד שאני נושא אתי מצעירותי.

אחרי שעזבתי את הישיבה, התחלתי לעסוק במסחר,

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

ימים בשבוע, ושני ימים בשבוע הוא יהיה בבעלות המנהל הגוי.

לעולם לא אשכח את מילותיו של הרבי: "הקפד להיצמד להוראות שלי, וזכור - אני השותף שלך".

פניתי אל הרב הנדל, שסירב תחילה להנפיק שטר מכירה שזכה, אך אחרי ששמע שאני עושה זאת בהוראת הרבי, הוא ניאות לסייע לי.

העסק אכן הצליח, והוא אף התפתח למשהו אחר שכלל לא דרש ממני לפתוח בשבתות. כעבור כשנתיים הצלחתי להחזיר לרבי את כל כספי ההלוואה.

הגענו לעתים קרובות לפגוש את הרבי, וכאשר הילדים גדלו, צירפתי גם אותם לביקורים הללו. אני זוכר פעם אחת שהבאתי את שני הבנים - הם היו אז בני חמש ושש. הרבי שאל את שלמה, בני הבכור, "מהי המצווה החשובה ביותר מבין עשרת הדברות?"

בשעתו היו לנו קצת בעיות עם שלמה - הוא לא היה מספיק צייתן - והיה זה כאילו שהרבי חש בכך.

ואז הרבי ענה בעצמו על שאלתו ואמר, "כבד את אביך ואת אמך".

זה עשה רושם עמוק על שלמה. הרבי - בחכמתו המדהימה - נגע בדיוק בנקודה הנכונה, כמו תמיד.

מר ארנולד דלפין מתגורר כיום עם משפחתו במונטריאול, קנדה. הוא רואיין בביתו בחודש שבט תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

◀ תשד"ח (1984) — הרבי העיר ביחס למי שמתעכבים על דיוקי לשון במניין המצוות שבמשנה תורה לרמב"ם ומתפלפלים בהם, בה בשעה שייטכן שמדובר בכלל בטעות סופר שאינה תואמת את לשונו המקורית של הרמב"ם, ושמקורה בשיבוש שנפל בהעתקות כתבי היד. הרבי ציין שהדרך לברר זאת היא על ידי השוואת כתבי יד שונים וליבון הגירסה המדויקת, אולם זהו תחום הדורש מומחיות מיוחדת וראוי שבעלי הניסיון המבינים ומתעסקים בכך יהיו מופקדים על מלאכת הבירור. ג' באייר

1 התועודות תשד"ח, חלק ג, עמ' 1162

עצה נוספת שנתן לנו הרבי הייתה שאפנה לטיפולו של רופא מסוים בקנדה בשם ד"ר סימנוביץ'.

הלכתי להתייעצות רפואית אצל אותו ד"ר סימנוביץ', אך הוא אמר שאינו יכול לסייע לי. הרב קרמר דיווח על כך לרבי, וחזר אלינו עם תשובתו: "מסור לד"ר סימנוביץ' שהוא יטפל בריפוי, והרבי יעניק את ברכתו".

הרופא שמע את הדברים והסכים לנסות, אולם הטיפול שלו לא עבד. שום דבר לא עבד במשך תקופה די ארוכה.

בינתיים הרבי גילה בנו עניין מיוחד. אינני יודע מדוע, אבל כנראה מצאנו חן בעיניו, וזכינו לקבל ממנו כמה מכתבים. באחד המכתבים הוא כתב, "זמן רב לא שמעתי מכם. איך זה שלא שמעתי מכם בשורות טובות?" עובדה זו הדהימה אותנו - זה שהרבי זכר אותנו, ושהיה לו כל כך אכפת מאתנו.

בסופו של דבר, אחרי שנתיים, אשתי נכנסה להיריון, ונולד לנו בננו הראשון. בהמשך, בברכתו של הרבי, נולדו לנו עוד שני ילדים, בן ובת.

כאשר התלבטנו בבחירת שם לבן הראשון, לא הצלחנו להחליט האם לקרוא לו על שם אבי או על שם אביה של אשתי. כתבנו לרבי לשאול בעצתו, אך לא קיבלנו מענה. לכן, בסוף הכרענו בשאלה בעצמנו, והחלטנו לקרוא לילד שלמה, על שם אבי.

זמן מה אחר כך, שלחתי עם הרב קרמר כמה בקבוקי וודקה להתוועדות של הרבי. כשהוא חזר הוא סיפר לי סיפור מדהים ביותר. אחרי שמזגו מהוודקה, הרבי הרים את הגביע שלו ואמר, "לחיים לשלמה!" הרב קרמר לא סיפר לו איך החלטנו לקרוא לילד, אך למרות זאת הוא ידע.

הייתה תקופה בשנות תש"כ (1960) שחוויתי קשיים כלכליים, ופניתי לבקש את עצתו של הרבי משום שרציתי לפתוח עסק חדש. הוא נתן לי את עצתו, וגם הלווה לי סכום של שלושת אלפים דולר, סכום גדול מאוד באותם ימים.

כאשר הרבי הציע את ההלוואה, הוא התנה זאת בכך שאקבל עלי לשמור שבת. אמרתי לו שלא אוכל, מאחר שימי סוף השבוע, שישי ושבת, היו חיוניים להצלחתו של העסק.

בתגובה הפנה אותי הרבי לרב יצחק הנדל במונטריאול, והציע שהרב הנדל ינסח עבורי שטר מכירה שיאפשר לי למכור את העסק בסופי השבוע למנהל הנוכרי שעבד אצלי. במילים אחרות, העסק יהיה בבעלותי למשך חמישה

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org